

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

12. KVĚTNA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši - Jako i my
odpouštíme našim viníkům**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 24. dubna 2019
na náměstí Sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavená Imelda
Lambertiniová**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Světlo milosti,
které nám bylo darováno
ve Svátosti oltární**
Jacques Lonchamp
- strana 6 -

**Církev a skandál
zneužívání (2 - dokončení)**
Poznámky emeritního
papeže Benedikta XVI.
z 11. dubna 2019
- strana 7 -

**Slovensko první zemí EU,
která odstoupila od
ratifikace Istanbulské
úmluvy**
- strana 10 -

**Panna Maria dělá
nemožné možným**
- strana 12 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení v Tre
Fontane (54)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -

Blahoslavená Imelda Lambertiniová

Mezi eucharistickými světci se vyjímá bl. Imelda Lambertiniová, jejíž životní příběh je tak unikátní, že se druhý podobný ve dvoutisícileté historii církve hned tak nenajde a i po sedmi staletích vzbuzuje hluboké emoce.

Pocházela z Boloně, kde se roku 1322 narodila hraběcímu páru Castorimu a Eganě Lambertiniovým. Z popisu jejího dětství na nás vane dech klasického klišé o světci, která již v dětských střevíčkách oplývá láskou ke Kristu a vrší zbožné skutky jeden za druhým. Jenže jak jinak vysvětlit skutečnost, že v pouhých 10 letech se vyplnilo přání malé dívčinky a byla přijata do kláštera dominikánek sv. Marie Magdaleny ve Val di Pietra, stojícího za hradbami Boloně?

Jistě, nešlo asi o ojedinělý případ, ale Imelda od nejtělejšího dětství svým životem dokazovala, že vstup mezi sestry kazatelského řádu nebyl dětským rozmarem rozmazlené slečinky z vyšších kruhů, zásluhou protekce dané jejím urozeným původem nebo nařízením rodičů. Rodiče jí to naopak vymlouvali, povolili až tehdy, když pozorovali, jak se malá Imelda vnitřně trápí změnou atmosféry, která v domě Lambertiniových nastala s přistěhováním Castoriniho mladšího bratra a jeho novomanželky, s nimiž přibýly i hlučné zábavy. Je tady však druhé „jenže“: jenže to, co se stalo v klášteře sester sv. Dominika, je už případem tak ojedinělým, že bl. Imeldu staví do světla neobyčejně zářného.

Desetiletá dívka byla vzorem pro mnohé starší a zasloužilejší sestry v naprosté většině úkonů a v poslušnosti, v první řadě pak v lásce ke svátostnému Kristu, která se v jejím dětském srdíčku uhnízdila už někdy v pěti letech a od té

doby nadále rostla a nabírala na intenzitě, a to dokonce bez účasti na obětní hostině, neboť neměla ještě věk, který jí dle dobových zvyklostí opravňoval Eucharistii přijímat. A tak aspoň dlela dlouhé chvíle před svatostánkem a vysílala ke Kristu horoucí modlitby plné touhy po splnutí.

Neopomíjela přitom plnit všechny své povinnosti, konané v plné míře z lásky k Ježíši. Pilně pracovala, pilně studovala, pokora a skromnost provázely každou její činnost, každé její slovo. Realizovala tak naplno svou touhu patřit celá Kristu.

Odpověď na otázku, kde se vzala tak hluboká zbožnost u tak malého děvčátka, je jednoduchá: dostala ji jako jakýsi genetický kód od svých rodičů, kteří byli svou zbožností známí po celém Apeninském poloostrově. Její matka například ve své závěti uvedla, že část peněz odkazuje na nákup mnoha svíců, které mají „osvětlovat *Tělo Kristovo při pozdvihování*“, a odkázala též značnou sumu na vybudování oltáře v karmelitánském kostele sv. Martina. Donace sice byly u šlechty běžné, u této ženy se však nejednalo o dodržení společenského úzu či pojistku „pro všechny případy“, ale o výraz opravdové bohobojnosti. Ale zpět k její dceři.

Bylo 12. května 1333, vigilie Nanebevstoupení Páně. Zatímco všechny ostatní řeholnice shromážděné v kostele na mši svaté přistoupily ke svátému přijímání, jedenáctiletá Imelda jako jediná zůsta-

la klečet v chórové lavici. Ve své bezmoci a touze se otrásala tichým pláčem z pocitu nenasycení Kristem Ježíšem a se staže-

Bl. Imelda Lambertiniová

ným hrdlem strávila zbytek bohoslužby. Když pak po mši svaté opět jako jediná zůstala v lavici, aby setrvala na modlitbách, naplnila znenáhla celý potmělý klášter silná vůně růží a jasné světlo. Nevědouce, co se to děje, vrátily se řeholnice do kostela a zde spatřily Hostii vznášející se nad hlavou nejmladší členky komunity. V téže chvíli se k Imeldě, stále ještě plačící, přiblížil P. Aldrovando, který před malou chvílí dosloužil mši svatou. V ruce držel patenu, a jakmile přišel přímo k Imeldě, vznášející se Hostie klesla právě na tuto patenu.

Všichni svědkové této mimořádné události ji přečetli jako Boží vzkaz pro ně, vzkaz, jehož konečným adresátem byla právě Imelda: ačkoli ještě nedosáhla patřičného věku, může Eucharistii přijmout.

Sestry byly do hloubi duše zasaženy tímto výjevem a zároveň i šťastné. Měly

Ostatky bl. Imeldy ve farním kostele sv. Zikmunda v Boloni

Imeldu pro její nezkaženou dětskou, přitom však vyspělou duší rády, získala si je svou dobrosrdečnou povahou i ojedinělou zbožností. P. Aldrovando pak, takřka bez dechu, uposlechl náhlého vnuknutí shůry a onu Hostii Imeldě podal přímo na místě. A Imelda? Pocit bezbřehého štěstí, do něhož se celá pohroužila, ji pohltil natolik, že upadla do extáze, z níž už se neprobrala. Plně splynula s tím, jemuž dala celé své srdce a který se jí sám dal jednou jedinkrát, zároveň však napořád, s tím, jenž jí v den svého Nanebevstoupení vzal s sebou do nebe.

Místo posledního odpočinku našla zemřelá v klášteře Val di Pietra. V kostelech v celém širém okolí se v příštích letech v den, který se o šest století později stal dnem fatimským, tj. 13. května, četla každoročně věta, kterou dominikánky nechaly vytesat na Imeldin náhrobek: „Zesnulé sestře Imeldě Lambertiniové byla z nebe seslána Hostie, kterou jí podal kněz.“ Sestry z kláštera si určitě vždy připomenuly větu, kterou z úst mladičké Imeldy často slyšely a která se jako jediná dochovala: „Sestry, řekněte, je to vůbec možné, přijmout Boha do svého srdce a nezemřít přitom láskou k němu?“

Úcta k zesnulé na sebe nenechala dlouho čekat, brzy ji podpořily i zázraky. Beatifikační proces ovšem začal relativně pozdě – až v roce 1582. Táhl se bezmála dvě století. Během Francouzské revoluce byl klášter sv. Marie Magdaleny ve Val di Pietra, kde byla Imelda původně pochována, zničen. Naštěstí se její ostatky podařilo závčas přenést do boloňského farního kostela sv. Zikmunda, kde spočívají dodnes.

Dne 20. prosince 1826 Imeldu Lambertiniovou prohlásil za blahoslavenou papež Lev XII. a stanovil její liturgickou památku na 13. květen. V roce 1891 bylo v Itálii založeno bratrstvo, které si klade za cíl vyprošovat prvokomunikantům milost důstojného prvního svatého přijímání. A je jisté, že bl. Imelda měla vliv na svatého papeže Pia X. v jeho rozhodnutí povolit podávat Nejsvětější svátost i menším dětem, které rozumově dospěly a dokážou rozlišit mezi chlebem obyčejným a svátostným a stejně dokážou chápat i jiné pravdy víry. Ne nadarmo ji prohlásil za patronku dětí přistupujících k prvnímu svatému přijímání.

Propuštění z řeholní společnosti také po roční absenci z komunity

Communis vita – pod tímto názvem byl zveřejněn nový dokument papeže Františka (formou motu proprio), schválený 19. března 2019 a vstupující v platnost 10. dubna 2019. Týká se propuštění členů z řeholní společnosti, jehož důvodem se nově může stát rovněž více než dvanáctiměsíční neoprávněné vzdálení se z komunity.

Dokument tak mění kán. 694 Kodexu kanonického práva, v jehož prvním paragrafu se vypočítávají činy, které samy o sobě vedou k propuštění z řeholní společnosti. Doposud se zde uvádí notorický odpad od víry a uzavření manželství (platného, neplatného či civilního); nyní přibude nezákonná nepřítomnost v řeholním domě po dobu delší než dvanácti měsíců s úmyslem vymanit se z moci představených.

Kanonické právo v takové situaci řeholním představeným nařizuje, ať dotyčného „starostlivě vyhledají a pomohou mu, aby se vrátil a vytrval ve svém povolání“ (kán. 665, §2). Jak nicméně podotýká sekretář vatikánské kongregace pro zasvěcený život, arcibiskup Carballo, v posledních letech se množí případy řeholníků a řeholnic, kterých se navzdory veškeré dobré vůli „nelze

dopátrat“. Pokud si takový řeholník nepožádá o dispenz od slibů, zůstává členem řeholní společnosti, ačkoli se například nachází v situaci neslučitelné s řeholním stavem. Pro řeholní institut to navíc může znamenat důsledky a závazky ekonomického rázu, které mu mohou uškodit.

V řeholním životě se sice v určitých případech nabízí exklaustrace, tedy povolení k životu mimo řeholní komunitu (upravená kán. 686), ovšem pominou-li důvody či dovolená lhůta k pobytu mimo řeholní společenství, nastupuje čas neoprávněné absence, na který se rovněž nový papežský dokument vztahuje.

V motu proprio *Communis vita* se dále seznamuje s postupem, jaký se v uvedených případech bude uplatňovat, a podotýká se, že jeho platnost není retroaktivní. Změna §1 kán. 694 CIC zároveň obnáší změnu kán. 729, který se týká propuštění člena sekulární společnosti. Pro členy sekulárních institutů se nebude uplatňovat propuštění kvůli nezákonné nepřítomnosti v komunitě.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

setřáslí prach z nohou a odešli do Ikonie. Učedníci však byli plni radosti a Ducha Svatého.

2. čtení - Zj 7,9.14b-17

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si dobřela vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se

k nim sníží a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

Evangelium - Jan 10,27-30

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

Panna Maria dělá nemožné možným

Rafael Ferreira de Brito z Brazílie je misionářem společenství Alleanza di Misericordia – Spolek milosrdenství. Charismatem tohoto společenství dobrovolníků je přinášet Boží milosrdenství především bezdomovcům a opuštěným, jakož i žebrajícím, drogově závislým, prostitutkám a dětem žijícím na ulici. Při této misi se Rafael nejednou stal svědkem Boží milosti a zázraků. O jednom z nich hovoří také tato jeho zkušenost.

Stalo se to v roce 2009, když jsem pracoval na misiích v Portugalsku. Jedenkrát za měsíc jsme chodili do jedné lisabonské vykřičené čtvrti. Samozřejmě, vždy jsme se na setkání s prostitutkami připravovali vroucí modlitbou a o pomoc jsme prosili Pannu Marii i všechny svaté. Vždy jsme těmto ženám něco přinesli; buď zázračnou medailku, obrázek s modlitbou, nebo růženec. Mohli jsme si s nimi povídat maximálně pět minut, protože byly neustále pod kontrolou svých pasáků.

V onen večer, bylo to v předvečer 13. května, čekalo na své zákazníky v městské čtvrti Rossio asi deset prostitutek. Mnohé z nich pocházely z Nigérie, tak jako většina afrických děvčat, kterým mezinárodní mafie slíbila dobrá pracovní místa v Evropě. Po příchodu do Evropy však mladým ženám seberou doklady, a tak jsou pak úplně závislé na lidech začleněných do organizovaného zločinu. Pod hrozbou uškodit členům jejich rodiny, dokonce pod hrozbou jejich usmrcení jsou tato děvčata donucena k prostituci. Naplněna strachem, agresí, nenávistí a zoufalstvím se takto staví rukojmími ulice. To málo, co „vydělají“, posílají domů, aby tak zmenšily chudobu svých rodin. Když chodíme k těmto ženám, vždy hovoříme o Boží lásce, která je neodsuzuje, ba právě naopak, která jim chce opět vrátit ztracenou důstojnost. V onen večer jsem si všiml Joy, 25leté Nigérijky. V jejích očích se dalo vyčíst utrpení, avšak zároveň z nich vyzařovalo cosi z vnitřní nevinnosti, které zlo nedokázalo ublížit. Řekla nám: „Tak ráda bych jednou šla do Fatimy... pozdravit Pannu Marii, ale nedovolil mi to.“ Když jsme se v noci vrátili domů a všimli si v obývacím pokoji naší sochy Panny Marie Fatimské, pomysleli jsme si: Nechtěla by Panna Maria, která 13. května 1917 navštívila malé pastýře na neznámém místě Cova da Iria, přijít také ke svým dcerám do hlavního města Portugalska na ulici ve čtvrti Rossio? Věděli jsme: to nebyla žádná náhoda, že k našemu

setkání došlo právě v noci před 13. květnem, když nám Joy svěřila své tajné přání navštívit Pannu Marii ve Fatimě. Proto jsme se následující večer rozhodli jít opět do této vykřičené čtvrti v Lisabonu. Tentokrát jsme však nešli sami, ale se sochou Panny Marie Fatimské.

Vyřídili jsme si oficiální povolení a rovněž policejní ochranu a přibližně čtyřicet nás vykořičilo se zpěvem a modlitbou svatého růžence do ulic. S hořícími svíčkami v jedné ruce a s mikrofonem ve druhé. Takto bylo dobře slyšet naše hlasy: „Ave, Maria, cheia de Graça ... – Zdravas, Maria ...“ Přitom jsme ohlašovali, že Panna Maria Fatimská dnes večer přišla na toto místo, aby se setkala se svými dcerami, aby jim požehnala a řekla jim, jak moc je miluje. Joy spatřila sochu Panny Marie. Padla na kolena a začala plakat. Mezi vzlyky mi řekla: „Nemohu tomu uvěřit, že ta, která je zcela čistá a bez hříchu, chtěla přijít na toto temné a špinavé místo.“ Také jiné prostitutky poklekly a snažily se zahalit, jak se jen dalo. Všechny se chtěly aspoň na chvíli podívat na Pannu Marii a přijmout od ní zpět ztracenou důstojnost ženy. Procesí zastavilo na náměstí a my jsme si připravili hudební nástroje. Sochu jsme postavili na jednu z laviček, na níž obvykle sedávaly tyto ženy. Ještě předtím jsme lavičku přikryli látkou a vyzdobili květinami. Během modlitby k nám postupně přicházela jedna prostitutka za druhou. Od svých pasáků, kteří se zahalenými tvářemi z dálky pozorovali, co se děje, dostaly deset

minut volna. Bylo vidět, že během modlitby se Boží láska hluboce dotkla více žen. Na náměstí, kde se obvykle obchodovalo s drogami a se sexem, se najednou vytvořila nepopsatelná atmosféra. Na závěr jsme ve jménu Panny Marie přinesli každé ženě růži. Potom se tyto mladé ženy znovu musely vrátit ke své „práci“.

Panna Maria vstoupila jako první. Byl to šok. Hlučná hudba najednou utichla, rozsvítilo se a mezi podnapilými návštěvníky baru nastalo ticho. Postavili jsme sochu na molo, po němž se předtím procházely ženy, a omluvili jsme se, že rušíme jejich zábavu. Potom jsme připomněli zákazníkům baru, že je zde někdo, kdo se za ně modlí. Několik mužů pokleklo a začali se modlit spolu s námi. Tato reakce nám dodala odvalu přinést Pannu Marii také do ostatních zábavních lokálů v okolí. Když jsme o čtvrté ráno vyrazili domů, šla nám naproti Joy. Měla oblečeny civilní šaty a vysvětlila nám, že dnes za žádných okolností nemůže prodávat své tělo na ulici, i kdyby měla být za to potrestána a zbita. Povzbudil jsem ji, aby se někdy pomodlila. Na to mi odpověděla: „Každý den, když končím se svojí prací, modlím se: »Pane, smiluj se nade mnou!« Chci se dostat z ulice. Nebudu již více dělat tuto práci, i kdyby mě měli zabit.“ Darovali jsme Joy růženec a slíbili, že se za ni budeme modlit. Žel, museli jsme ji v této vykřičené čtvrti nechat.

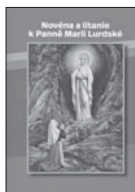
Když jsme se v červnu vrátili, Joy už na ulici nepracovala. Její známá nám řekla, že jistý pasák, který tehdy pozoroval naše procesí, pomohl Joy vrátit se zpět do Nigérie. Ten večer také ostatní ženy odmítaly prodávat svá těla zákazníkům. Snažili jsme se jim pomoci a vysvobodit je. A Panna Maria udělala nemožné možným. Někteří z nich našly útočiště u řeholních sester a samy se staly řeholnicemi. Všechny však, které v onen večer 13. května byly na procesí, mohly v průběhu následujících měsíců s prostitucí skončit.

*Panna Maria Fatimská
ve vykřičené čtvrti Lisabonu*

Z Vítazstvo Srdca 122/2018 přeložil -dd-

MODLÍME SE

NOVĚNA A LITANIE K PANNĚ MARIÍ LURDSKÉ

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské je doplněna o každodenní předsevzetí, které by mělo prohloubit vztah k Neposkvrněné Panně Marii i zintenzivnit naši víru.

Sypták • Brož., A6, 16 stran, 39 Kč

BELETRIE

DOBÝVAT NEBE • ŽIVOT SV. KATEŘINY SIENSKÉ

Louis de Wohl • Z angličtiny přeložila Jana Hájková • Redakce Martina Lechová a Lucie Mašátová

Román oživuje příběh sv. Kateřiny Sienské (1347–1380), jedné z nejpozoruhodnějších žen církevních dějin. Barvířova dcera, předposlední z 25 dětí, se odmítá vdát a trvá na tom, že se zcela zasvětil Bohu. Navzdory překážkám vstupuje do třetího řádu sv. Dominika. Bez vzdělání, zato obdařená mimořádnou moudrostí od Boha i velkou láskou k lidem, žije několik let v domě své rodiny a intenzivně se věnuje modlitbě. S tím, jak získává mystické zkušenosti, se kolem ní začne shromažďovat okruh jejich následovníků, laiků i kněží. Kateřina smiřuje válčící městské státy v Itálii, burcuje vlažné církevní preláty i prosté věřící a přiměje papeže, aby se vrátil z Avignonu do zpustlého Říma. Její texty a dopisy vynikají vroucností, hloubkou a duchovní autoritou. Od roku 1970 učitelka církve, od roku 1999 spolupatronka Evropy. Hluboká pravdivost hlavní postavy a mistrný popis klíčových událostí

zaujmu milovníky historických románů, ctitele svatých i ty, kdo chtějí lépe pochopit, co znamená být mystikem.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 130x190 mm, 444 stran, 399 Kč*

PRO DĚTI

ODVÁŽNÉ ROZHODNUTÍ

Text Maria Grace Dateno FSP • Z angličtiny přeložila Zuzana Rebcová • Ilustrace Paul Cunningham

Výpravy do doby Ježíšovy – série příběhů pro děti ve věku 6–9 let. V pátém díle děti známé z předchozích příběhů opět touží stůj co stůj dostat se do doby, kdy žil Ježíš, aby se s ním mohly setkat. A znovu se jim to podaří – jenže tentokrát je něco jinak! Tváří v tvář nečekanému zvratu událostí udělá jedno z dětí riskantní rozhodnutí, které může ohrozit jejich výpravu... Najde Caleb odvahu, kterou potřebuje k tomu, aby pomohl svému mladšímu bráškovi? A vrátí se tentokrát všichni v pořádku domů?

Paulínky • Brož., 140x210 mm, 88 stran, 99 Kč

PRO LEPŠÍ ŽIVOT Z VÍRY

UČÍ SE CÍRKEV • ROK PRO MISIE

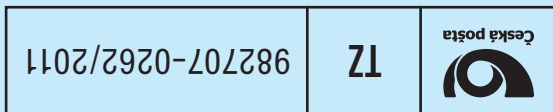
P. Antonín Pospíšil • Redakční úprava Hana Jamarová

Tato knížka je pro čtenáře zrcadlem jeho víry. Obsahuje homilie na různá témata a dále se autor, zkušený katolický kněz, zabývá evangelizací, znamením doby a v závěru nalezneme i rady pro život.

Vlastním nákladem • Brož., A5, 94 stran, 139 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1